

tage Gagens Størrelse eller Embedets Nødvendighed under Overveelse. Jeg troer, at der ved opnaaes en langt større Sikkerhed for Embedsmændene, end der vil opnaaes ved at vedtage dette Lovforslag, og jeg er saa fuldkommen overbevist om, at, hvis den ærede Forsamling ikke vedtager Lovforslaget, vil man ikke komme til det Resultat, som den høitærede Finansminister har anført, nemlig at man hvert Aar ved Finansloven vil komme til at behandle disse Spørgsmaal, men derimod om, at den høitærede Finansminister saa vil see, at det er nødvendigt, at et Gageringsforslag indbringes, med hvilket der tillige følger et saadant Regulativ, som man har ønsket, og jeg er fuldkommen overbevist om, at den høitærede Finansminister vil om en ikke ganske kort Tid see sig istand til at faae et saadant udarbejdet.

Finansministeren: Ja, jeg er den ærede Taler, saavel som den ærede Ordfører, meget forbunden for den Tillid, de i denne Henseende have til den Virkning, som et Tryk i denne Henseende skulde gjøre paa mig; men jeg vil dog paa den anden Side bede bemærket, at en Sag af en saa alvorlig Betskaffenhed, som denne, har Regjeringen naturligtvis vel overveiet i Forveien. Jeg maa udtale, at jeg ikke seer mig istand til, idetmindste i nogen nær Fremtid, at forelægge et saadant Regulativ, som der ønskes. At det, at man forsætter Loven, skulde gjøre det klarere for Ministeriet, som hidtil har været dunkelt, kan jeg ikke indsee. Den nærmeste Følge vil være, at Sagen kommer til at staae i samme Tilstand, som nu, saa at man ved den aarlige Finanslov ikke undgaar den Discussion med Hensyn til disse Embeder, som dog for en Deel vilde være hævet, hvis dette Lovudkast antoges.

Dahl: Det var egentlig ikke min Bestemmelse, at ville tage Ordet i denne Sag, men da der er eet Punkt, som ikke er kommet under Omtale, skal jeg i den Anledning tillade mig blot et Par Ord. Det er vistnok ønskeligt, at Statens Embedsmænd sættes paa fast Gage, det er ogsaa Noget, jeg for mit Vedkommende altid har attraaet, og jeg maa derfor ogsaa i Overensstemmelse dermed ønske, at det ikke blot bliver bestemt, hvilke Gager

Ministeriernes Embedsmænd skulde have, men ogsaa hvormange af de forskjellige Embedsmænd der skulde være i hvert Ministerium; men saaledes som Forholdene nu ere, troer jeg ikke, at det for Diebliffet vil lade sig udføre. Det maa erindres, at vi ere gaaede over fra en collegial Forvaltning af Ministerierne til en aldeles ministeriel, og det har efter min Overbevisning bevirket, at der maaskee her og der i Ministerierne er flere Embedsmænd, end der behøver at være der (Sals). Det kunde maaskee være, at der i enkelte Ministerier er flere Departementschefer, end der behøver at være, flere Contoirchefer o. s. v. Det er en Følge af den collegiale Forvaltning, og dersom der nu skulde bestemmes, hvormange Embedsmænd der skulde være i Ministerierne, hvormange Departementschefer, hvormange Contoirchefer o. s. v., kunde det let være, at Finansministeren, som det vel nærmest vedkommer at behandle en saadan Lov, ikke saa sig istand til at komme med et saadant Regulativ, uden under Tryk af det for store Personale, der er i Ministerierne, saa jeg troer, at de Herrer, der allermeest trænge paa, at man skulde have et fast Reglement, vilde tabe meest derved, idet man vilde faae flere Embedsmænd, end man under andre Omstændigheder ellers vilde faae, og flere Embedsmænd, end ellers vilde være nødvendigt eller ønskeligt. Det vil falde dem meget vanskeligt, enhver i sin Stilling, at kunne sige, at Saamange behøver der ikke at være. Man kan have den Overbevisning, at der er for Mange, uden at man er istand til at paa vise et bestemt Antal af dem, der kunne og bør være der. Jeg troer derfor, at, da Loven altid er et Fremskridt til det Bedre, bør man tage den, som den er, og lade en kommende Tid nærmere bestemme Antallet af Embedsmændene i Ministerierne. Skulde det udsættes at give en Lov, indtil den kunde gives under Forhold, der ikke saaledes trykkede, saa turde det være, at det vilde være meget længe, inden man kunde faae en sliq Lov. Behandlingen af dette Slags Sager i den aarlige Finanslov troer jeg er almindelig anerkjendt for at være saare misliq, og da man dog ved denne Lov, hvis den vedtages, indskrænker Behandlingen,